

Xavier, Fotografia Riera

Per Sylvia Velasco

La botiga és petita, però lluminosa. La fusta arrodonida de l'aparador, el vidre, el rètol... tot parla d'una altra època.

L'armilla vermella que porta el venedor ens dona una pista: "Fotografia Riera, al seu servei des de 1953".

El Xavier és un home orquestra: tan aviat et fa unes fotos de carnet com el veus retallant unes fotos, imprimint una tassa, emmarcant o ajudant una persona gran a descarregar les fotos del telèfon per imprimir-les (sempre diu que li agrada tenir paciència i atendre bé les persones grans, perquè li fan pensar en la seva mare).

Es nota que fa anys que es mou en aquest local, ho té tot ben apamat. Fins i tot els clients: en fa una radiografia tan bon punt entren per la porta.

Analitza la roba que porten, si van amb complements (rellotges, bosses, joies, nens...) i la manera que tenen de parlar. En això és tot un expert, els cala de seguida.

Conversador incansable, empàtic i gran divulgador, tan aviat fa una dissertació sobre la història de Catalunya a un estranger com explica conceptes tan complicades com el funcionament del diafragma o la profunditat de camp a una persona interessada en la fotografia.

Ves alerta si entres, que et pot capturar i enredar per vendre't una cosa que no esperaves comprar. És una de les seves habilitats. Però te'n vas content i amb ganes de tornar; i això és el que compta en una botiga de proximitat.

Com es va formar, aquest venedor implacable? Vegem-ho.

Guán, tú, zrí, for, faif... Aquest va ser el primer contacte dels cinc germans Riera Garriga amb l'anglès. Una *xuleta* que el pare els havia enganxat al taulell de la botiga perquè s'entenguessin amb els turistes.

Ferst on da raigt end second on da left. Els germans cobraven i donaven indicacions com si haguessin parlat anglès tota la vida.

Els anys setanta, el pare, un botiguer ben murri de Barcelona que estiuejava a Lloret, va obrir botiga a la ciutat turística per excel·lència. A primera línia de mar.

No només hi venia càmeres, rodets i tota mena d'articles relacionats amb la fotografia, com a Barcelona. A la botiga de Lloret hi va encabir molts més articles per atreure clients: postals, cremes solars, records, llibres de segona mà... Fins i tot escuradents! El Lluís, el pare, sempre estava alerta per saber què es vendria aquella temporada, no perdia pistonada.

Els fills, quan acabaven la temporada d'estudi a Barcelona, començaven l'estiu enfeïnats a la botiga; no hi havia temps per avorrir-se. Sempre hi havia una llista de coses per fer. Això sí, s'havia de fer com el pare volia:

- Endreçar el *postalero* (que no n'hi hagi tantes que no es puguin agafar ni tan poques que sembli que s'han acabat).
- Posar preus a les cremes solars sense tapar les dades importants del pot.
- Obrir a les 8 i 45 per esgarrapar alguna venda als passatgers del Dofijet, el creuer que anava fins a Tossa.

Les instruccions que donava exigien mètode i minuciositat. I ningú no el volia veure enfadat, el pare! Perquè aquell home afable i simpàtic que coneixien els clients a la botiga era un pare seriós, dur i estricte a casa, com passa tantes vegades: les dues cares de la mateixa moneda.

De vegades ho diu: "No suportava la meticulositat del pare, les seves instruccions tan estrictes, i ara veig que n'he heretat aquest punt d'intransigència. Les coses es fan a la meva manera, no hi ha discussió; a la botiga mano jo". I, com que ara s'ha quedat sol i no té cap dependent (l'Elisabet va plagar i la Noemí ha trobat feina a Gualba, el seu poble), és feliç com mai. Treballa al seu aire i ningú no li fa nosa.

Tornem a Lloret, als anys setanta. A l'edat de vuit anys, amb un davantal i assegut en un tamboret a la porta, el Xavier, el germà

més petit, venia llumins o encenedors, depèn del dia. Aquí va començar a forjar un caràcter resistent, treballador i observador.

La seva imaginació no parava, sempre feia volar coloms i s'imaginava corrent darrere d'una pilota de futbol o torejant un d'aquells braus que anava a veure d'amagat a la plaça. Quan tornava a casa amb una orelleta o una banyeta, la mare el renyava perquè deia que feia pudor. Però ell continuava demanant al xicot de la taquilla que el deixés entrar a veure aquells animals que el fascinaven. D'amagat, en un racó.

Als anys setanta, viure en una família nombrosa era un esport de risc. Si no eres espavilat, sempre quedaves enrere o et prenien l'últim *petit suisse* de la nevera. No sobraven els diners, i aprenies a sobreviure i ser llest. Per això aquest botiguer és tan ràpid mentalment (en altres coses, en podríem parlar una bona estona).

Quan eren a Lloret, la Montse, la mare, incitava els fills a endinsar-se als boscos de prop de casa per collir llenya, o a collir i picar pinyons fins a tenir-ne una bona pila (així tenia la parcel·la neta i matèria primera per fer coques). O a "robar" llimones al veí, amb qui estava conxorxada (així tenia la mainada distreta tota la tarda, fent estratègies per no ser vistos).

-No torneu a casa fins que sigui fosc, els deia.

I els nens, a voltar per la urbanització.

Matins de botiga. Tardes de piscina, tennis, platja i sol. El Xavier, sempre amb la mare. Pot ser és per això, que té tantes coses d'ella.

Hores i hores al sol amb crema de pastanaga (en lloc de protecció solar, tenia tela, la Montse!), kilòmetres i kilòmetres per anar a León a veure la *jura de bandera* del germà gran, col·laboració solidària al Cottolengo de Barcelona, una banyadeta a la llum de la lluna plena per ensenyar-li el cul, entrepans de Nocilla a la piscina... Sempre feia de cada ocasió una celebració.

Durant el curs escolar, quan eren a Barcelona, la cosa era diferent, però els cinc fills continuaven sent molt independents. Ni tan sols recorden haver tingut cangur quan els pares marxaven dues setmanes de viatge. Els grans cuidaven els petits, que és com es feia en aquell temps.

Els dies d'escola, el primer a sortir de casa era el Xavier. Anava a comprar la llet, el pa i un croissant (aquest era un privilegi només per a la mare, per a la resta no n'hi havia). Esmorzar ràpid i, apa, a escola.

Estudiaven al Sant Gregori, al Tibidabo, perquè el pare volia que anessin a una escola catalana. Camí de l'escola, amb els pantalons de cuir de tirolès que ho aguantaven tot, el Xavier anava fent parada a tots els quioscos que trobava: en un llegia les dues primeres pàgines del *Mundo Deportivo*; més endavant, les pàgines següents; una mica més endavant, ja anava per mig diari i, quan arribava a l'escola, ja estava al dia de l'actualitat esportiva.

Com que el seu únic interès era el futbol, no tenia mai el cap on havia de ser. El professor de gimnàstica ja el tenia calat: "Riera, agafa un xandall de la caixa d'objectes perduts, que ja veig que no el portes".

Sempre inventava excuses de mal pagador. Una frase mítica de la professora de llengua que el Xavier aprofita per dir als seus fills de tant en tant: "Riera, que et creus que et crec?"

I, anar passant els anys, va arribar l'adolescència i la temptadora vida nocturna de Lloret. A les discoteques de moda es deixava veure un noi tot presumit i repentinat, però amb els clips d'anar amb bicicleta enganxats als pantalons (és presumit, sí, però també despistadíssim).

Tothom el coneixia, perquè té carisma i es fa estimar. Molt.

Els amics feien pinya i anaven d'un local a un altre, no paraven. I, en acabar, cap a casa amb la bicicleta, és clar. Si no hi havia sort, es trobava el pare a la porta de casa, i tocava dissimular: "On vas, tan d'hora? Avui t'has llevat abans que jo!". "A jugar a tennis, pare. Així no agafó la calorada". I apa, mitja volta, i cap a fora.

Uns quants estius amb aquesta marxa el van fer adonar que no era aquella la vida que volia. Volia tenir una relació seriosa, però li costava trobar la persona.

El pare, gran conversador (els textos s'assemblen a les olles), ja tenia calada la persona. L'havia coneguda en un viatge del gremi, al Marroc, i va voler fer d'alcalde. La firma majorista de fotografia Llum i Color es va convertir en proveïdora de Fotografia Riera. I la

Sylvia, la comercial telefònica i filla de l'amo, era la interlocutora. Moltes converses telefòniques i moltes comandes van donar pas a una bonica amistat.

Però, ai las! El Lluís es va quedar amb un pam de nas: el Xavier no estava disposat a aguantar que el seu pare li organitzés la nit de la festa major, i va dir que no sortiria amb aquella noia que no coneixia de res i que el pare havia convidat a passar el cap de setmana a casa.

La llavor ja estava sembrada, era qüestió de temps. Una comanda, una xerradeta, qualsevol cosa per quedar... El Xavier es va comprar un cotxe i en volia presumir. Va ser l'excusa perfecta: el 14 de febrer de 1989, es van trobar, el Xavier i la Sylvia, per primera vegada. I encara ara es troben, cada dia, i confirmen que va ser una bona elecció.

I així, *guán, tú, zrí, for, faif...*, i fins a trenta-dos anys, quatre fills i molta paciència després, cada dia refermen el seu compromís i el seu amor.